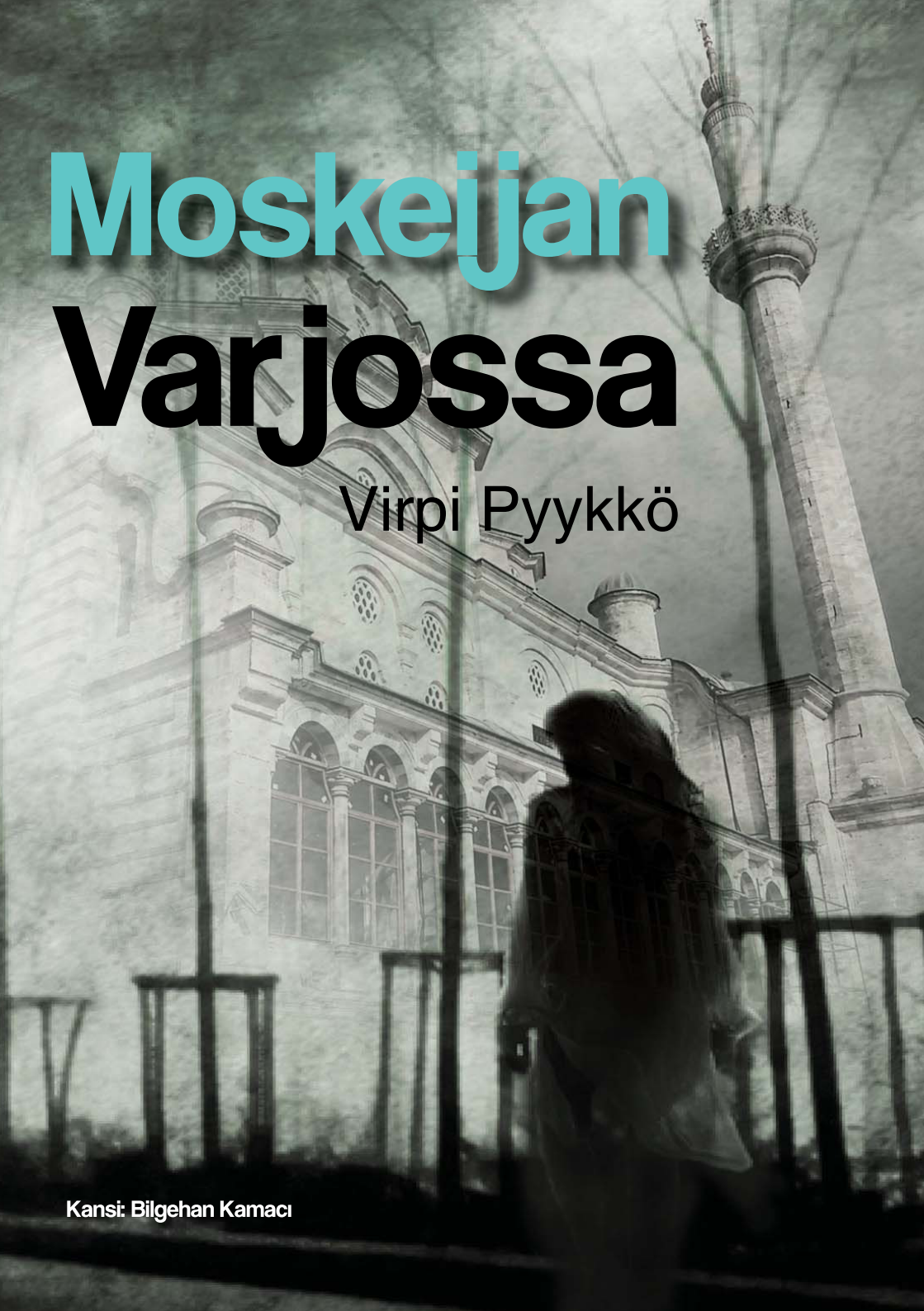

Moskeijan Varjossa

Virpi Pyykkö

Kansi: Bilgehan Kamacı

Moskeijan varjossa

MOSKEIJAN VARJOSSA

Virpi Pyykkö

© 2016 Virpi Pyykkö

Taitto: BoD - Books on Demand

Kannen suunnittelu: Bilgehan Kamacı

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-874-9

Sisällysluettelo

<i>Sinulle lukijani</i>	8
POLUT KOHTAAVAT	10
SINNE, MISSÄ APPELSIINIPUUT KUKKIVAT	20
TALOKAUPAT	30
RANTABULEVARDILLA	43
AAMUPÄIVÄN KIIREITÄ	47
LOMASUUNNITELMIA	54
HASANIN TULIKOE	59
UUSI KOTIPESÄ	65
VALMISTAUTUMINEN	69
LAMMASTA VUORISTOSSA	72
SOPIMUS	77
YLLÄTTÄVÄ TAPAAMINEN	87
RETKIPÄIVÄ	97
PERHEILLALLINEN	111
PUIKOT HEILUVAT	116
MISSÄ LAURA ON?	119
PUHELU TURKISTA	123

LÄHTÖ JA SAAPUMINEN	131
OSMANIN PERHEEN ILLALLINEN VUORISTOSSA	140
LEYLAN VILLALLA	148
DOKTOR POLAT	152
MEHMETIN SUUNNITELMA	156
HERÄÄMINEN	166
HASAN JA MUHAMMED	176
TOIPUMISEN ALUSSA	180
NAISET ULKONA	183
LAMPAANPOTKAA JA YSTÄVYYTTÄ	188
VÄVYEHDOKAS	196
ALI JA HASAN	206
MUISTI PALAUTUU	210
YILMAZIN VAATELIIKKEEN TULEVAISUUS	213
ASUNTOKIERROS	221
NAISET KOOLLA	230
SINISILMÄ	234
VÄVY- JA MINIÄEHDOKKAAT	238
EIKAN HUVILALLA	246
KYPSYTTELYÄ	253
HASANIN UUSI URA	257

PEHMEÄÄ HIEKKAA JA AALTOJA	264
NIMET PAPERIIN	269
KESÄN ALKU ALANYASSA	277
KOTIUTUMINEN	279
NUORTA ONNEA BANAAANITILALLA	283
VILLA ASMA	287
ILLALLINEN ISTANBULISSA	291
MIETTEITÄ TULEVASTA	294
LALE	300
VIRKKAUSTA JA SUHTEITA	305
IRTIOTTOSUUNNITELMA	308
KIHLAJAISTEN SUUNNITTELU	311
LAURAN PÄÄTÖS	315
RATKAISUJA	320
ÄIDIN JA POJAN KIIREET	329
MINÄ EN UNOHDA	336
PALUU	345
UUTISPOMMI	359
MAISEMAN VAIHDOS	370
MELONIT KYPSYVÄT	378

Sinulle lukijani

Aloin kirjoittaa tarinaa elämästä Alanyassa, asuttuani täällä lähes kymmenen vuotta. Alkuun kirjoitin hajanaisia huomioita ja blogeja, koska jo työhistoriani vuoksi ihmisten luonne ja käyttäytyminen ovat minua aina kiinnostaneet. Huomasin kuitenkin pian, että täällähän pulppuaa mielenkiintoisia tarinoita päivittäin erilaisissa kohtaamisissa. Kielen oppimisen myötä aivan uusia ulottuvuuksia on auennut. Kun ymmärtää kieltä ja pystyy keskustelemaan paikallisten ihmisten kanssa, arki saa erilaisen sisällön.

Turkkilaisten ystävien kautta paikallinen arki on saanut myös uudenlaista syvyyttä. Vuosien varrella syntyneet ihmissuhteet ovat tuoneet rakennusainetta kirjan henkilöhahmoihin. Tällainen monikulttuurinen ympäristö saa vanhan maailmanmatkaajan suorastaan innostumaan, kun voi kaiken lisäksi värittää elämää ihan omalla siveltimellään. Tarinan luominen on innostavaa. Moskeijan varjossa on fiktiota, mielikuvituksen tuotetta, mutta totuutta on paikka paikoin sidosaineena. Paikalliset kuvaukset ovat suurelta osin autenttisia.

Haluan kiittää lämpimästi teitä kaikkia, jotka olette olleet edesauttamassa kirjani syntyä. Erityisesti haluan kiittää Mimmi-siskoani, joka ensimmäisen keskeneräisen version luettuaan sanoi: ”Tästähän tulee hyvä trilogia, best seller. Luin yöhön kello 02:een asti ja itketit mokoma minua.” Ja tietysti miehelleni Kallulle suurkiitos koko projektin mahdollistamisesta ja virkistävästä miesnäkökulmasta: Akkojen höpinää! Naisnäkökulma onkin vahvasti esillä rivien välissä. Arvokkaan lisänsä tähän näkökulmaan ovat tuoneet Taurus-vuorten taideryhmän naiset, jotka ovat antaneet panoksensa niin sisältöön kuin kannustukseenkin kyselemällä toistuvasti: koska se ilmestyy. Maire-Marialle erityinen kiitos, koska luit kirjan ja annoit arvokkaat kommentit erityisesti täkäläistä elämää käsitteleviin kohtiin. Myös Ritvalle suurkiitos, kun sain kuunnella tarinaasi parinkymmenen vuoden ajalta elämästäsi Turkissa ja sain arvokasta tietoa perhe-elämästä, naisen asemasta ja kulttuurista yleensä.

Kirja ei ole mielestäni hyvä ilman kunnon kantta. Siksi erityiskiitos taideopettajallemme Bilgehan Kamacille. Vaikka turkin kieli tuottaa minulle vieläkin mielenkiintoisia kupruja, sait silti hyvin kiinni kirjan juonesta ja pystyit luomaan siitä upean taiteellisen näkemyksesi. Siksi tämä ei ole enää ”rouvasviihdettä” kansien välissä, vaan turkkilaisen taiteilijan upeasti tulkitsemassa kehyksissä.

Toivon Sinulle lukijani nautinnollisia ja rentouttavia lukuhetkiä!

Alanyassa syksyllä 2016. Hyvää matkaa, Iyi yolculuklar!

Virpi Pyykkö

POLUT KOHTAAVAT

Oliivipuun oksat rasahtelivat. Pimeys kietoutui Lauran ympärille kuin paksu sumu. Hän pidätti hengitystään. Askelten ääni kuului lähellä hänen takanaan. Hän seisoi aivan hiljaa oliivipuun takana. Pimeys oli niin musta, että se saattaisi olla pelastus. Oksa rasahti hänen vasemmalla puolellaan. Hän tunsi sydämensä jyskyttävän rinnassaan ja hengitys salpautui melkein kokonaan. Voiko ilmavirta kuulua uloshengityksessä? Miehen askeleet kuuluivat aivan lähellä. Jos hän nyt liikahtaisi, kaikki olisi mennyttä.

– Sulla ei ole mitään mahdollisuuksia, älä yritä, löydän sut kyllä. Tiedän, että piilottelet aivan lähellä. Tästä sä et selviä.

Huuto jatkui, mutta loittoni hieman. Laura puhalsi hiljaa ulospäin. Huh, kylläpä oli lähellä. Ääni vaimeni ja loittoni edelleen. Hän oli pelastunut tällä kertaa, mutta tulisiko seuraavaa kertaa? Hänen oli tehtävä nopea suunnitelma kadotakseen Hasanin elämästä lopullisesti. Laura painoi nenäliinaa verta vuotavaa suutaan vasten tiukasti. Ainakin yksi hammas oli halki ja suussa tykytti ilkeästi. Hänen oli päästävä hammaslääkəriin ennen kuin turistiryhmä saapuisi, jotta saisi suunsa hoidettua. Ei hän voi mukiloituna ja naama mustana mennä taas hymyilemään bussin eteen.

Asuntoonsa hän ei voisi mennä. Hasan odottaisi varmasti jossain lähistöllä. Hän käveli hiljaa ja kompuroi pimeässä, kunnes näki valoja horisontissa. Hän oli lähtenyt autosta moskeijan luota ilman päällystakkia. Onneksi hän oli kuitenkin ehtinyt napata olkalaukun mukaansa, jossa oli kännykkä ja rahat. Niin kännykästä oli otettava nopeasti ääni pois, niin jos Hasan soittaisi, hän kuulisi missä Laura on. Onneksi oli kohtalaisen lämmin ilta. Laura kompuroi pimeässä tielle päin ja pelkäsi alitajuisesti koko ajan kohtaavansa Hasanin, vaikka olikin kuullut hänen menevän toiseen suuntaan. Kun hän hakee auton ja lähtee tietä pitkin haravoimaan, silloin pako on vaikeampaa.

Hasan oli muuttunut viime kuukausien aikana täysin. Hän oli tullut sairaalloisen mustasukkaiseksi ja alkanut kehittää päässään mitä ih-

meellisimpiä teorioita siitä, missä ja kenen kanssa Laura aikaansa vietti. Jos Lauran työmatka kesti kymmenen minuuttia pitempään, hän oli jo tavannut jonkun miehen ja suunnitteli muuttoa tämän luo. Oliko Hasan käyttänyt jotain lääkkeitä? Rakin kanssahan sekoitus olisi ennalta arvaamaton. Vai oliko tämä vain temperamenttia?

Hasan oli myös jossain kulmakunnan ravintolassa istunut jonkun miesporukan kanssa ja rahaa oli alkanut ihmeellisesti kertyä. Alkuun Hasan oli ollut mitä huolehtivin kumppani. Hän oli vienyt Lauran usein syömään ulos ja ostellut koruja ja muita lahjoja ja pitänyt huolta monella tavoin. Mitähän se mies nykyään oikein puuhaili? Ei hän omasta työstään vaateliikkeen pitäjänä sellaisiin ansioihin voinut yltää.

Hän teki suunnitelmia heidän yhteiselämänsä varaan, mutta Lauran mielipidettä asiassa ei paljon kyselty. Lapsi olisi pitänyt tehdä heti ja mennä naimisiin ja muuttaa yhteen, mutta Laura oli varuillaan, koska ei ollut täysin vakuuttunut onnensa kestävydestä, vaikka olikin rakastunut silmittömästi Hasaniin heti ensi kerralla kohdattaessa.

Olihan mies alkuun ollutkin nimensä veroinen, komea, hyvä ja miellyttävä. Laura oli kuitenkin pitänyt oman vuokra-asuntonsa avaimet itsellään, ihan vain varmuuden vuoksi. Tämä oli yksi niistä asioista, joista tuli alituisen sanomista. Laura perusteli asiaa sillä, että asunto oli toimiston vuokraama ja heillä ei ollut lupa antaa avaimia kenellekään. Tämä oli tepsinyt.

Aina tappelun ja sanasodan jälkeen sopu oli sitäkin suloisempi. Lauran ei tarvinnut kuin katsoa Hasanin katuviin silmiin ja kaikki ikävä oli taas unohdettu. Hasan osasi olla suorastaan vastustamaton suurimman osan aikaa. Hän oli niin komea, ettei Laura muista vastaavaa nähneensä kuin valkokankaalla – sellainen turkkilainen Geroge Clooney ja ne silmät, jotka olivat jotenkin ihmeellisesti ruskean ja keltaisen sekoitus – aurin-gossa niissä välkähti appelsiinin ja sitruunan sävyt ja tummassa illassa ne olivat syvän ruskeat. Niihin vaan upposi ja Hasan tiesi niiden voiman. Hän osasi myös käyttää tätä hyväkseen, erityisesti kiperissä tilanteissa.

Kaikesta lumouksesta huolimatta Lauralla oli vakaa ajatus säilyttää itsenäisyytensä ja oma reviirinsä kunnes hän olisi aivan varma ratkai-

suistaan. Looginen päättelykyky oli isän perua. Äitihän oli totaalinen tunneihminen ja ripaus sitäkin puolta oli Lauran geeniperimässä. Se sai oudosti lisää painoarvoa täällä Välimeren rannoilla.

Lauran ja Hasanin runsas puoli vuotta kestänyt seurustelu oli alkanut, kun he olivat tavanneet Alanyassa ravintolassa. Laura oli tullut Alanyaan matkaoppaaksi. Tyttöystävä Sari oli tullut lomalle samaa matkaa. Laura oli kiinnittänyt huomionsa nurkkapöydässä istuvaan kolmeen mieheen. Yhdellä heistä oli todella vangitseva katse ja sellaiset hiukset, joihin olisi tehnyt mieli upottaa sormensa välittömästi. Naisten jutellessa keskenään Sari ihmetteli miksi Laura ei vastaa hänelle ja huomasi sitten miehen katseen. Hän arvasi, että Lauraa viedään kohta ja lujaa. Olivathan he tosin ennenkin olleet pariin otteeseen Turkissa lomalla ja tiesivät tarkkaan jo miesten iskurepliikit ja houkutukset. Mutta nyt taisi olla tosi kyseessä.

Laura oli aina ollut ns. kiltti tyttö, joka ei aiheuttanut vanhemmilleen ongelmia sen paremmin lapsena kuin nuoruudessaankaan. Koulunkäynti oli sujunut kohtalaisesti. Kaveripiiri oli sellaista kuin koululaisilla yleensäkin – muutama parempi ystävä ja kavereita, joiden kanssa aikaa vietettiin yhdessä.

Lauran perhe oli asunut koko Lauran lapsuuden ja nuoruuden Turussa, Hirvensalossa omakotitaloalueella. Hänellä oli kaksi vuotta vanhempi veli Janne, joka opiskeli kauppakorkeakoulussa ja sisar Saija, joka oli Lauraa kolme vuotta nuorempi. Lauran isä Kari oli lääkäri ja työskenteli yksityisellä lääkäriklinikalla ja osittain sairaalassa. Riitta-äiti, joka oli koulutukseltaan valtiotieteen maisteri, oli kaupungin hallintovirastossa toimiston esimiehenä. Perheen toimeentulo oli kunnossa ja omakotitalo velaton, kun isovanhempien kuoltua isä oli perinyt sievoisen omaisuuden perheen ainoana lapsena.

Riitan vanhemmat Kaarina ja Jaakko elivät vielä. Kaarina sairasti dementiaa ja Jaakko hoiti häntä kotona, koska ei halunnut viedä häntä hoitokotiin. Tämä aiheutti tietysti Lauran äidille melkoisesti päänvaivaa ja hän kävikin ahkerasti vanhempiensa luona, jotka asuivat ruotsalaistalossa Kupittaankadulla. Se oli sopivasti kohtalaisen lähellä Riitan työpaikkaa ja hänen vierailunsa toi helpotusta isän arkeen. Äiti ei enää häntä

tunnistanut, mutta ilahtui kauniin rouvan vierailuista silminnähden joka kerta. Ajoittain hänelle tuli vielä joku kirkkaampi hetki ja tällöin Kaarina kutsui Riittaa lapsekseen. Niinä hetkinä hänen silmissään häivähti suru, jonka Riitta tunsi kipeänä muistona pitkään. Myös Jaakkoa nuo hetket liikuttivat, vaikka hänen sukupolvensa ei julkisesti ollutkaan tottunut tunteitaan näyttämään.

Alkuun Luran elämä Alanyassa oli mutkatonta – tiivistä työtä turisteja opastaen ja vapaa-aikoina seurustelua Hasanin kanssa. Tämä oli loistava vaihtoehto pohjoisen pimeydelle ja tarpeellinen välivuosi ennen yliopistoon pyrkimistä. Laura ei vielä tiennyt, mihin hän opinnoissaan tulevaisuudessa suuntautuisi ja siksi hän päättikin pitää välivuoden jossain lämpimässä.

Viimeiset kuukaudet olivat kuitenkin sekoittaneet suunnitelmia. Hasan vietti iltakaudet miesporukoissaan. Kyseessä oli hänen mukaansa bisnesasiat. Hän tuli ajoittain entistä hurjempana Luran luo, eikä pahoinpitelyiltäkään aina välttytty. Luran pelko oli ihan todellista. Nytkin hän tunsi sen kehonsa joka solullaan kompastellessaan turvaan ryteiköstä. Sydän hakkasi villisti ja hengityksen tasaantuminen kesti pitkään. Nyt oli tehtävä lopullinen päätös, mikäli hän halusi elämänsä palautuvan raiteilleen. Onneksi Sari oli tulossa ensi viikolla taas lomalle, eikä Hasan tiennyt sitä. Lauralla oli sen verran rahaa, että hän pystyi majoittumaan samaan hotelliin, mihin Sari tuli ja he voisivat tehdä pelastautumissuunnitelman yhdessä, ettei Hasan olisi koko ajan hakkaamassa Luran oven takana. Täällähän oli aina ääntä sen verran Suomeen verrattuna, ettei oven hakkaaminen herättänyt suurempaa kummastusta. Muutama rauhallinen yö hotellissa tekisi tosi hyvää.

Hasanin vanhempien vaatemyymälä ei ollut mikä tahansa basaarimyymälä, vaan ihan arvostettu turkkilaisvaatteiden myymälä, joka oli kulkenut suvussa jo useamman sukupolven ajan. Hasan oli ottanut ohjat, kun isä Ali oli sairastunut ja hänen toinen jalkansa oli jouduttu amputoimaan diabeteksen vuoksi. Isä tosin kävi päivittäin myymälässä tarkastamassa, että kaikki oli kunnossa ja osallistui ajoittain myös asiakaspalveluun. Se onnistui, koska asunto oli saman talon kuudennessa kerroksessa ja

hissillä pääsi kätevästi alas myös pyörätuolissa. Liikkeeseen oli helppo rullata sisään – korjaustyöt oli tehty tätä varten sisäänkäynnin esteiden raivaamiseksi.

Isoveljestä, Ismailista ei ollut apua liiketoiminnassa, sillä hän oli lähtenyt Saksaan jo heti 18 vuotta täytettyään. Hän asui Hampurissa ja oli siellä opiskellut itselleen laboratoriohoitajan ammatin heti, kun oli saanut saksan kielen siihen malliin, että opiskelu sujui. Ismail oli aina ollut perheen älykkö ja hänestä olisi voinut tulla Yilmaz Giyimin johtaja, mutta veri veti maailmalle.

Hänellä oli saksalainen vaimo ja kaksi lasta: poika Ali ja tytär Ayse. Kotona Alanyassa he kävivät yleensä kesälomalla ja uutena vuotena. Ismail oli ehdottomasti halunnut, että lapsilla on turkkilaiset nimet ja pojalla hänen isänsä nimi. Hanne oli ehdottanut saksalaisia nimiä ajatellen lasten tulevaisuutta ja jo nyt vallitsevaa maahanmuuttajakielteisyyttä. Mutta tästä asiasta ei Ismail halunnut tinkiä, sillä hänessä virtasi Yilmazin suvun veri, mikä velvoitti suvun perinteen jatkamiseen.

Ismail oli tavannut Hannen kielikurssilla. Hanne oli vetänyt maahanmuuttajien kielikoulutusta ja Ismail oli istunut innokkaana etupenkissä ja tuijottanut vain lumoutuneena Hannen taivaansinisiä silmiä ja hänen huultensa liikkeitä. Tämä lausui outoja sanoja, joita pursui hänen täydellisiltä vaaleanpunaisilta huuliltaan kuin sadepisaroita lehden kärjestä. Niin kaunista, niin ennen näkemättömän kaunista. Ismail oli myyty heti ensimmäisen tunnin jälkeen. Mikä on tämä nainen ja tämä kieli – tästä täytyy ottaa tarkempaa selkoa, päätti Ismail heti siltä istumalta.

Hasanilla ja 28-vuotiaalla Ismaililla oli myös kaksi sisarta, Filiz ja Aynur. Aynur oli 15-vuotias ja kiinnostunut kaikesta muotiin ja kauneuteen liittyvästä ja Filiz 22-vuotias, joka työskenteli paikallisessa kauneushoitolassa ja teki parhaansa saadakseen itselleen kelvollisen aviomieskan-didaatin.

Veljeksistä keskimäinen, Mehmet, joka täytti juuri 24 vuotta, oli haras muslimi. Hän oli töissä yrityksessä, joka toimitti vesiautomaattien pulloja asiakkaille. Hänen hartautensa joutui tosin koetukselle, kun ulkomaalaisten uudisasukkaiden vesipullojen tarve tuotti joskus mitä arvoi-

tuksellisimpia yllätyksiä, kun rouvasihmiset tulivat melkein ilkosillaan avaamaan ovea ja Mehmet ei tiennyt, mihin katseensa kohdistaisi Allah, Allah. Nämä vääräuskoiset sekoittivat turhaan hänen arkeaan. Aikaisemmin tämäkin työ oli ollut mutkatonta ja helppoa.

Mehmet oli myös kovin huolissaan pikkuveljensä Hasanin elämän viimeaikaisista käänteistä ja ulkomaalaisesta tyttöystävästä, jonka kanssa oli syntynyt erinäisiä yhteenottoja myös Mehmetin nähden. Tämä olikin puhunut Hasanille asiasta kahden kesken kuin veli veljelle. Tuollaisista suhteista ei koituisi kuin kasvavaa murhetta ja etääntymistä isämme uskosta. Sinne Saksaan oli Ismailkin jäänyt ja jättänyt vanhempansa ja sisaruksensa. Mahtoiko enää käydä edes perjantairukoukuksissa Allah, Allah!

Perheen äiti, Dilek, piti langat käsissään ihan kirjaimellisesti. Hän oli innokas tekemään käsitöitä, joilla turkkilaisrouvien arvoa mitattiin. Mitä taidokkaampi ”örgy” sitä kyvykkäämpi vaimo, ainakin naisten arviointiasteikossa. Dilek oli tomera, perinteinen musliminainen, joka pukeutui aina asiallisesti huiviin ja pitkiin hameisiin ja takkeihin kodin ulkopuolella. Siksi hän olikin huolissaan molemmista tyttäristään, jotka olivat saaneet tv:stä huonoja vaikutteita kaikenmaailman muotihössötyksistä. Toisaalta kyllä kaunis nainen sai usein helpommin varakkaan miehen, mikä oli turkkilaisittain hyvä ja toivottu yhdistelmä avioliittomarkkinoilla, joten asioilla oli puolensa.

Dilek oli pitänyt lapsikatraansa kurissa ja järjestyksessä. Heillä oli aina hiukset hoidettuina ja vaatteet puhtaina ja hyvin silitettyinä. Hän ei halunnut antaa ulospäin vaikutelmaa, että tässä perheessä olisi huolimaton emäntä, ei tulisi kuuloonkaan. Oli suorastaan kunnia-asia, että pesue pysyi järjestyksessä. Tosin poikien kasvettua isommiksi, ote ei tuntunut pitävän millään.

Alilla oli osuutensa tässä. Hän oli jotenkin antanut liikaa periksi sairastuttuaan ja jouduttuaan pyörätuoliin. Aikaisemmin Ali oli hyvinkin määrätietoinen liikemies. Hän oli arvostettu yhteisönsä jäsen. Lastensa kasvatuksesta hän oli huolehtinut esimerkillisesti. Toisaalta Alikin sai osansa Dilekin organisoinneista, vaikka Dilek teki sen hyvin hienovaraisesti hänen kohdallaan. Eihän vaimon sentään sopinut silmille hyppiä.

Yilmazin perhe oli ulkoapäin tarkastellen ihan tavanomainen turkkilainen perhe iloineen ja suruineen. Tällä hetkellä suurin suru oli Hasanin halu hoitaa sukuperintönä kulkenutta liikettä ja tuoda sukuun miniä, joka olisi suvulle kunniaksi. Vanhemmat tiesivät, että Hasan oli tapailut jotain suomalaista Lauraa, mutta toivoivat, että se olisi niitä nuorten miesten höpsötyksiä ennen vakavampaa avioliittosuunnitelmaa. Mutta olihan Ismailkin pitänyt päänsä ja lähtenyt vielä kotimaastaan, joten mihinkään ei voinut enää luottaa.

Itse asiassa perheellä oli jo valmiiksi katsottuna morsiankandidaatti Hasanille. Hän oli Alin serkun tytär Lale, joka oli nimensä mukaisesti taipuisa kuin tulppaani. Hän olisi oikein sopiva vastapaino Hasanin ajoittain akkipikaiselle luonteelle. Lisäksi Alin serkun suku oli myös vakava-rainen, joten siinäkin suhteessa asia oli järjestyksessä.

Ja olihan vielä Mehmet, joka ei ainakaan pettäisi vanhempien tahtoa avioliittomarkkinoiden suhteen. Hän oli kaikessa kuuliainen ja ihan mukiinmenevän näköinen, lihaksikas kunnon muslimi, joka sormeilu rukousnauhaansa tuon tuosta. Hän muistikin aina mainita rukousnauhan alkuperän - tummaa arvokasta kiveä Erzurumin alueelta, koillisosasta Turkia. Huolimatta rukousnauhan ahkerasta pyöryksestä, naiset kiinnittivät joskus tarpeettomankin paljon huomiota häneen. Hänelle varmasti löytyisi hyvä morsianehdokas, kunhan hän löytäisi itselleen ensin kunnon ammatin. Vesipullojen kantaminen ei rouvien antamista runsaista tipeistä huolimatta oikein lyönyt leiville – leipäähän täällä Turkissa kuluu, viisi Fransaa päivässä ihan tavalliselta pieneltä perheeltäkin. No, yksi lapsi kerrallaan, pohtivat vanhemmat ja erityisesti Dilek, jolle etenkin Hasanin avioliittosuunnitelmat tuottivat ajoittain unettomia öitä.

Dilek oli nähnyt seurustelun edettyä Lauran useaan otteeseen, kun tämä oli käynyt liikkeessä Hasania tapaamassa. Hän oli oikein kaunis skandinaavinen vaaleaverikkö. Kylläpä heillä olikin Välimeren väriset silmät. Ihmekös tuo, että poika oli menettänyt harkintakykynsä. Lale oli puolestaan tumma kuin yö. Hänen katseensa oli upottava, joka vangitsi monen miehen silmäykset tavallista pitemmäksi aikaa. Hän oli klassisen kaunis ja upea ilmestys, mitä erinomaisin morsianehdokas.

MOSKEIJAN VARJOSSA kertoo Lauran ja Hasanin tarinan, johon kytkeytyvät molempien perheet ja läheiset. Tapahtumapaikkana on Turkin Alanya, johon Laura on mennyt matkaoppaaksi viettämään välivuottaan. Lauran suunnitelmat menevät kuitenkin uusiksi, kun turkkilainen komistus, Hasan vie häneltä jalat alta. Sitten alkaakin tapahtua yhtä sun toista.

Kirjan tarina on fiktiota, mutta kirjassa on osittain kirjoittajan omia kokemuksia elämästä Alanyassa lähes kymmenen vuoden ajalta.

Elämä tässä monikulttuurisessa kaupungissa tuntuu kuin olisi jatkuvasti matkalla. Ei tarvitse kuin astua bussiin, käydä basaarilla tai istahtaa kadun varren ravintolaan ja katsoa ympärilleen. Tässä kaupungissa on joku maaginen syke, joka saa ihmiset palaamaan tänne aina uudestaan. Uudet turistit tulevat ja menevät, mutta moskeijat pysyvät ja rukouskutsut kaikuvat päivittäin säännöllisesti. Alanya ottaa tulijat vastaan sydämellisesti, ikään kuin he tulisivat aina ensimmäistä kertaa. Se on myös Lauran oma filosofia matkaoppaana.

Moskeijan varjossa on osin humoristisesti kirjoitettu huolimatta vakavistakin sattumuksista. Ehkäpä löydät tarinasta palan itseäsikin lomalaisena tai uudisasukkaana. Kirja on tarkoitettu kaikille, jotka nauttivat auringosta, monikulttuurisuudesta ja elämästä yleensä. Ehkä se tuo myös iloa niille, jotka haluaisivat nauttia elämän sykkeestä auringossa ja lämmössä, mutta eivät jostain syystä voi.

Ottamalla kirjan käteen voi miltei tuntea Välimeren tuoksun, nähdä moskeijan silhuetit tummuvassa illassa ja maistaa lammaspaistin mehevän maun ja aistia samalla myös elämän kirpeämpiä sävyjä.

